

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 471/1, Praha 1 - Malá Strana, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2010, č. j. 9 Ca 39/2008 – 109,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 4. 2010, č. j. 9 Ca 39/2008 – 109 ve výroku I. zamítl žádost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) o přiznání osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti a ve výroku II. zamítl žádost stěžovatelky, aby jí byl soudem ustanoven zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. V odůvodnění tohoto usnesení městský soud uvedl, že z potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech ze dne 25. 9. 2009 vyplývá, že veškeré příjmy stěžovatelky činí celkem 4662 Kč. Po odečtení částky 2500 Kč, kterou platí jako zálohu na nájem a služby spojené s užíváním nájemního bytu, tak stěžovatelce zbývá pouhých 2162 Kč. Podle názoru městského soudu je však při vědomí současných cenových relací vyloučené, aby disponovala pouze touto částkou, neboť ta nemůže pokrýt další nezbytné životní náklady stěžovatelky a jejího nezletilého dítěte ve věku 5 let, které s ní žije ve společné domácnosti. Stěžovatelka tedy musí disponovat i jinými zdroji finančních prostředků, které soudu zamlčela. Údaje uvedené v potvrzení tak neosvědčují skutečné majetkové poměry

stěžovatelky, a proto je potvrzení nevěrohodné. Vzhledem k tomu městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka nedoložila, že nemá dostatečné prostředky k úhradě soudního poplatku, neboť věrohodným způsobem neprokázala své majetkové poměry.

Proti tomuto usnesení městského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které namítala, že právní posouzení věci je nesprávné a odporuje judikatuře Nejvyššího správního soudu ohledně tzv. skutečností soudu známých z jeho úřední činnosti, která musela být soudu v době jeho rozhodování známa. Stěžovatelka dále namítala, že ve věci rozhodoval vyloučený senát.

Městský soud vyzval stěžovatelku usnesením ze dne 19. 5. 2010, č. j. 9 Ca 39/2008 – 114, aby doplnila kasační stížnost a uvedla, v čem konkrétně spatřuje podjatost senátu 9 Ca a nesprávné právní posouzení věci soudem. Stěžovatelka reagovala podáním ze dne 28. 5. 2010, ve kterém upřesnila pouze námitku podjatosti. Konkrétně k ní uvedla, že je přesvědčena o negativním poměru senátu 9 Ca k její osobě, neboť tento senát zcela vědomě poškozuje její práva a zneužívá proti ní své rozhodovací pravomoci. Dále poukázala na to, že konání senátu vůči její osobě je předmětem podnětu orgánům činným v trestním řízení. Proto považuje postup senátu 9 Ca za neobjektivní a stranný.

Nejvyšší správní soud přezkoumal ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. napadené usnesení městského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body.

Předně se zabýval námitkou podjatosti senátu 9 Ca jako stížní námitkou zmatečnosti řízení o osvobození od soudního poplatku pro to, že měl rozhodovat vyloučený soudce (§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že důvodem pro vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci může být pouze jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Poměr k věci může vyplývat především ze zájmu soudce na projednávané věci či na tom, aby byla určitým způsobem rozhodnuta. Poměr soudce k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být založen např. příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, ať již zjevně přátelským či nepřátelským, může jít i o vztah ekonomické závislosti, apod.

V daném případě nebyla zjištěna žádná z těchto skutečností. Stěžovatelka fakticky neuvádí žádný z důvodů podjatosti, s nimiž ust. § 8 odst. 1 s. ř. s. počítá. Důvod podjatosti nelze shledat v závěrech, ke kterým dospěl senát 9 Ca v jiné věci, tedy v okolnostech, o nichž s. ř. s. výslovně stanoví, že nemohou být důvodem k vyslovení podjatosti soudce. Ani okolnosti, které spočívají v postupu soudu v řízení o projednávané věci, nemohou být důvodem k vyslovení podjatosti soudce. Ostatně stěžovatelka ani konkrétně neuvedla, v čem senát 9 Ca poškozuje její práva a zneužívá své rozhodovací pravomoci.

Se zřetelem k tomu, že důvody uplatněné stěžovatelkou nejsou způsobilé vyvolat pochybnosti o nepodjatosti soudců devátého senátu Městského soudu v Praze, a dále vzhledem k tomu, že se uvedení soudci necítí být podjatí, neshledal Nejvyšší správní soud námitku stěžovatelky důvodnou.

Stěžovatelka dále namítla, že právní posouzení věci je nesprávné a odporuje judikatuře Nejvyššího správního soudu ohledně tzv. skutečností soudu známých z jeho úřední činnosti. Tato stížní námitka je zcela obecná a není z ní patrno, v čem tvrzená nesprávnost spočívá, tedy jaké konkrétní závěry uvedené v usnesení městského soudu jsou v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Námitka takto obecně formulovaná není stížním důvodem ve smyslu ust. § 103 s. ř. s. Protože v daném případě městský soud nevycházel ze skutečností známých mu z jeho úřední činnosti, není tedy vůbec zřejmé, co vlastně stěžovatelka v rámci tohoto svého tvrzení namítala. Nejvyšší správní soud nemůže sám aktivně vyhledávat nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů je, s ohledem na dispoziční zásadu, na stěžovatelce, která ovládá řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud odkazuje na ustálenou judikaturu týkající se konkretizace stížních námitek, např. na usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, v němž byl vysloven právní názor, že „není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil“. Obdobně se vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, uveřejněném pod č. 312/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde uvedl, že „pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí“.

Ze všech důvodů výše uvedených není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. července 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu